

Sygn. akt II CSK 476/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa B. B.

przeciwko W. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżąca powołała się na przesłankę oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Oczywista zasadność skargi, jak wyjaśniono w orzecznictwie, to stan sprawy wskazujący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej, jeśli uwzględnia się, że oceny czy istotnie w sprawie mamy do czynienia z naruszeniem elementarnym przepisów, należało dokonać w aspekcie orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym przyjmuje się, iż zaniedbanie profesjonalnego pełnomocnika wówczas rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą względem mocodawcy, o ile zostanie dowiedzione, że gdyby pełnomocnik zachował należyłą staranność, wynik sprawy byłby korzystny dla strony (por. wyroki z dnia 2 grudnia 2004 r., V CK 297/04, niepubl. i z dnia 19 grudnia 2012 r. II CSK 219/12, OSNC z 2013 r., nr 7-8, poz. 91). Uwzględniając nadto okoliczności sprawy nie można było pominąć, że zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95, OSNC z 1995 r., nr 12, poz. 168), treść zobowiązania wekslowego ustala się na podstawie tekstu weksla. Jeżeli zatem w apelacji, której pełnomocnik na skutek swego zaniedbania nie wniósł skutecznie, zakwestionowano, z odwołaniem się do treści deklaracji wekslowej, powstanie zobowiązania

wekslowego podpisanego na wekslu wystawcy, to w takich okolicznościach nie można zasadnie dowodzić oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Skarżąca nie zdołała wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy. Z tych też przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]

jw